ANNA KAIJA

Tulen taito

ANNA KAIJA

Tulen taht

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Anna Kaija

Kannen suunnittelu: Getcovers
Otsikkosivun suunnittelu: Getcovers
Maailmankartta: © 2025 Anna Kaija

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-89-2918-5

Anna Kaija

Tulen tahto

Kristallin lapset

Maan mahti
Tulen tahto
Veden vaisto
Tuulen taisto

Hyytömeri
Maakristallin temppeli
Nakaka
Terakon
Minola
Ki'mura
Avalon
Neon
Vesikristallin temppeli
Keskinen Valtameri
Itäinen Suurmeri
Kapoka
Tuulikristallin temppeli
Saparane
Läntinen Suurmeri
Namur
Ignis
Tulikristallin temppeli
Louhimeri
Lohikäärmesaaret
Nemuria

Rakkaat isä ja äiti,

Tiedän, että teillä oli suunnitelmia varalleni ja joskus ne suunnitelmat olivat myös minun suurin unelmani. Aika Maakristallin temppelissä on kuitenkin muuttanut minua, enkä voi enää palata vanhaan elämääni. Kristalli on antanut minulle tehtävän, joka on suurempi kuin mikään aiemmista unelmistani. Kristalli valitsi minut ja minä valitsin kristallin.

Olette jo varmasti kuulleet huhut temppelin ja kristallin tuhoutumisesta. Ne ovat totta, mutta toivo ei ole menetetty. Kristalli voidaan herättää uuteen kukoistukseen. Se on minun tehtäväni. Lähdemme pian kohti Tulikristallin temppeliä, enkä sen takia voi tuoda tätä viestiä teille itse. En halua, että murehditte puolestani. Olen hyvässä seurassa.

Tiedän, etteivät sanani voi rauhoittaa teitä ja että olette pettyneitä valintaani. En olisi kuitenkaan voinut valita toisin.

Tämä on minun polkuni elämässä. Kenties se tuo minut vielä jonain päivänä takaisin Terakoniin. Tulen silloin myös tervehtimään teitä. Voikaa hyvin siihen saakka!

Rakkaudella
tyttärenne ja Maakristallin papitar
Momi

TERAKON, MINOLA

Luku 1

Terakonin sivukaduilla leijui epämääräinen löyhkä, joka tarttui hiuksiin ja vaatteisiin. Sen kuitenkin huomasi vasta, kun vaihtoi puhdasta ylle tai oli hetken poissa pahimmilta alueilta. Sonjaa suorastaan pelotti, että jonain päivänä hän ei enää kiinnittäisi hajuun huomiota lainkaan, vaikka olisi hetken pois kaupungista, ja kulkisi haisevana muiden joukossa kuin ei mitään. Syrjäkujat olivat osoittautuneet pahimmiksi hajun tartuttajiksi, sillä niille kipattiin muun muassa yöastioiden sisältö. Sonja ei voinut ymmärtää, mikseivät ihmiset jaksaneet raahata ruhojaan käymälään, jos oli aivan pakko yöllä helpottaa oloaan.

Rikkaampien asuinalueella löyhkä loisti poissaolollaan. Sonja saattoi vain toivoa, ettei aamulla vaihdettuihin vaatteisiin ollut pinttynyt hajuja. Hän vilkaisi kenkiään, jotka olivat onneksi yhä siistit, ja sipaisi hiuksiaan järjestykseen. Musta tukka ulottui vain olkapäille, mutta silti Terakonin ikuinen merituuli riepotteli sitä joka suuntaan välittömästi, kun hän astui ulos ovesta. Karhea hiuslaatu ei parantanut tilannetta; toisinaan hiukset jäivät mitä omituisimmin sojottamaan kiehkura mihinkin suuntaan.

Juuri nyt Sonja oli epätoivoisen tietoinen, ettei ollut enää yhtä huolella puettu ja kauniiksi laitettu kuin parhaimpina temppelipäivinään. Toki hän oli tuonut pienen omaisuutensa mukanaan, mutta vaatteet kärsivät eri tavalla uusissa tehtävissä kuin kokelasaikana. Papitarkokelaana hän ei ollut juuri viettänyt aikaansa keittiössä, saati pyykännyt ja kuokkinut maata, joten vaatteiden sotkeutuminen oli ollut ikävä muistutus menneisyydestä.

Silti itse hän oli tätä ratkaisua ehdottanut. Hän oli valinnut osansa.

Vähänpä hän oli tiennyt ryhtyessään järjestämään papitarten soluttautumista tavallisen kansan pariin. He olivat jakautuneet kuka minnekin, etsineet paikkansa ja ryhtyneet elämään kuin kuka tahansa. Niinpä Sonjakin oli löytänyt itsensä miltei piian asemasta vanhemman pariskunnan kotoa. Virallisesti lady Camila oli myynyt hänet miniäksi taloon, mutta kukaan ei tiennyt, milloin perheen poika palaisi meriltä, jos milloinkaan, joten Sonja ei suhtautunut vakavasti avioliiton uhkaan. Hän oli kiinnostuneempi tiedoista, joita pariskunnan luona asuessaan sai. Mies, Kamir, kuului temppelin vastustajiin, joten tämän nurkissa Sonja oli paitsi turvassa epäilyiltä, myös tietolähteen äärellä.

Tietolähdettä totisesti tarvittiin. Sonjaa kylmäsi jopa keskellä kuumaa kesäpäivää, kun hän ajatteli keväällä temppeliin tapahtunutta hyökkäystä. Papittaret eivät olleet osanneet ennakoida sitä, vartijat eivät olleet valmistautuneet todelliseen taisteluun. Moni oli yhdessä yössä menettänyt henkensä, kun temppelin vastustajat olivat kohottaneet miekkansa temppelin ikiaikaista valtaa vastaan. Eloon jääneet olivat nyt kodittomia ja hajautuneet ympäri Minolaa peläten jäävänsä kiinni. Temppelin vastustajien tavoitteena tuntui olevan tuomita kuolemaan jokainen kristallia palvellut. Sonja oli siis turvassa, kun hänen kuviteltiin kuuluvan vastustajien joukkoon, mutta samaan aikaan hän sai noukittua tiedonmuruja, joilla voisi suojella itseään ja kenties jopa muitakin papittaria.

Sonja kohotti kätensä ja tarttui rautaiseen kolkuttimeen. Se kumahti jykevää ovea vasten. Oven läpi ei ollut pienintäkään mahdollisuutta kuulla, oliko joku tulossa avaamaan vai ei, mutta Sonja jäi odottamaan. Hän puristi kädessään kirjekääröä, jonka oli luvannut toimittaa tähän taloon lady Camilan puolesta Terakoniin asettumisensa jälkeen. Asia oli jäänyt uuden arjen etsinnän alle, mutta nyt omatunto nyppi hänen takaraivoaan kiihtyvällä tahdilla, joten vaihtoehtoja ei jäänyt. Kirje oli toimitettava.

Ovi narahti auki ja sen takaa paljastui vanhempi nainen, jonka katse pyyhkäisi Sonjan ylitse ja sai hänet nykäisemään mekkoa suoremmaksi.

”Emme ole tilanneet lähetyksiä tälle päivälle”, nainen huomautti.

”Tuon viestiä Merkel Markosinpojalle ja Rakel Angusintyttärelle”, Sonja vastasi ja näytti kirjekääröä. Ovella seisova nainen ojensi kättään, mutta Sonja nykäisi kirjeen kauemmas. ”Minua pyydettiin toimittamaan se henkilökohtaisesti.”

”Herra on kiireinen, ei hänellä ole aikaa tavata tytönheitukoita kadulta.”

”Entä rouva? Voisinko tavata hänet?” Sonja yritti. Hänen oli vaikea pitää äänensä ystävällisenä. Hän oli jo ehtinyt temppelissä tottua siihen, ettei ollut nokkimisjärjestyksessä alimmaisena vaan pystyi vaikuttamaan asioihinsa. Hän oli papitar, mutta samalla joutui alentamaan itsensä palvelijan tasolle ja sietämään arvotonta kohtelua. Nytkin hänen sisällään jyrisi maanjäristys, mutta hän näykkäisi poskeaan sisäpuolelta ja pakotti viattoman hymyn kasvoilleen.

Palvelusnainen näytti pohtivan asiaa, kunnes vihdoin nyökkäsi ja päästi Sonjan astumaan sisälle taloon. Eteishalli oli valtava. Ei tietenkään yhtä suuri kuin maakristallille rakennettu rukoushuone, mutta suurin asuintila, jonka Sonja oli nähnyt yksittäisellä perheellä. Välittömästi hän vertasi sitä siihen huoneen nurkkaan, jonka oli aivan pienenä jakanut äitinsä kanssa. Jotkut totisesti saivat enemmän kuin ansaitsivat.

Sonja ohjattiin suuresta eteishallista ylellisesti sisustettuun oleskeluhuoneeseen ja jätettiin sinne odottamaan talon rouvan saapumista. Hän antoi katseensa kiertää korkeissa kirjahyllyissä, ikkunoita kehystävissä raskaissa verhoissa ja upottavilta näyttävissä sohvissa, joille ei kuitenkaan uskaltautunut istumaan. Jokainen esine huoneessa oli aseteltu tarkkaan, jopa tyynyt sohvan nurkassa. Huone ei ollut elossa.

Kevyet askeleet kantautuivat Sonjan korviin, ja hän käännähti ympäri. Huoneeseen astui nainen, jonka vaaleat hiukset oli taiteiltu huolelliselle kampaukselle ja silmät säihkyivät sinisinä lampina, vaikka niiden reunoja kehystivätkin jo rypyt. Naisen mukana huoneeseen leijaili eksoottisen, ja oletettavasti hävyttömän kalliin, tuoksuveden leyhähdys.

”Saanko kysyä, kuka tuo viestiä miehelleni?” nainen tiedusteli eikä Sonja

voinut olla pohtimatta, miksi hän näytti niin tutulta. He eivät olleet tavanneet koskaan aiemmin, mutta jopa naisen hymy ja eleet olivat tutunlaisia.

”Sonja Maarentytär.”

”En tunne sellaista nimeä.”

”Saavuin tänne Laenisista asti morsiameksi Len Kamirinpojalle”, Sonja pitäytyi tarinassa, joka oli lähellä totuutta mutta samalla riittävän kaukana siitä. ”Matkalla kohtasin kulkijan ja hän uskoi minulle viestin, jonka halusi toimitettavan Teille.”

”Eikös Laenis ole saarivaltio pohjoisessa?”

”Kyllä. Isäni on kauppias, joten hänellä on suhteita tänne ja hän halusi taata minulle hyvät naimakaupat”, Sonja sanoi.

Rouva Rakelin kasvoilla käväisi epäuskoinen ilme, mutta hän ei käynyt väittelemään. Epäilemättä hänen käsityksensä hyvistä naimakaupoista ei tarkoittanut köyhän miehen pojan naimista ja tavallisiin villamekkoihin pukeutumista.

Kääntääkseen rouva Rakelin huomion toisaalle Sonja astui eteenpäin ja ojensi hänelle käärön. Nainen otti sen käteensä ja jäi sormeilemaan nauhaa, jolla se oli solmittu. Hänen silmänsä laajenivat, ja hän haeskeli tuolia takanaan. Avaamatta kirjettä rouva Rakel istui ja jäi tuijottamaan nauhaa.

”Onko kaikki hyvin, rouva?” Sonja kysyi. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut tehtävältään, muttei ainakaan tällaista vastaanottoa.

”Kuka antoi tämän kirjeen sinulle?”

”Kulkija. Hän oli peittänyt päänsä hupulla, joten en nähnyt hänen piirteitään.”

Rouva Rakelin kädet tärisivät, kun hän avasi nauhan ja rutisti sen rintaansa vasten. Sonja teki mieli kysyä, oliko naisella yhteyksiä Maakristallin temppeliin ja lady Camilaan, mutta sanojen ääneen lausuminen olisi voinut vaarantaa heidät kummatkin. Epäilemättä palvelijatar luimisteli lähinurkissa valmiina hätistämään hänet ulos pienimmästäkin rikkeestä ja saattoi jopa kuulua temppelin vastustajiin.

Sonjan katsellessa rouva Rakel sai rauhoitettua itsensä ja rullasi kirjeen

auki. Nainen liikutti huulia lukiessaan, mutta Sonja ei pystynyt päättelemään tekstin sisältöä. Hän saattoi vain seurata, kuinka naisen silmät kostuivat. Luettuaan kirjeen rouva Rakel istui pitkään hiljaa kyynelten valuessa poskille. Sonja vaihtoi painoa jalalta toiselle ja kierrätti katsettaan huoneessa. Nyt hänen silmänsä hakeutuivat seinällä roikkuvaan perhepotrettiin, jossa tylynoloinen mies seisoi Rakel Angusintyttären rinnalla. Sonjan huomion varasti kuitenkin leveästi hymyilevä kultakutrinen tyttö, jonka kiharat saivat hänen hiuksensa pörhistymään kateudesta.

”Tämä on viesti tyttäreltäni. Luulimme hänen saaneen surmansa temppelin tuhossa”, Rakel kuiskasi tuskin kuuluvasti ja vahvisti Sonjan epäilykset. Hän seisoi Momin, tuon kristallin suosikin ja miehiä ryöstävän pikkuhempulan, kodissa. Hän irvisti kuvalle, mutta kääntyi katsomaan rouva Rakelia pahoittelevasti hymyillen.

”Kuulin tuhosta saapuessani, kerrassaan kamalaa”, Sonja sanoi. ”Onko tyttärenne kunnossa?”

”Omien sanojensa mukaan on, mutta hän ei ole tulossa kotiin”, rouva Rakel huokaisi. ”Minä tiesin, ettei temppeliin lähtemisestä mitään hyvää seuraa, mutta mieheni väitti sen rauhoittavan häntä. Nyt hän on sitten lähtenyt mahdottomalle matkalle pelastamaan kristallia.”

Se typerys! Tietenkin Momi oli luritellut totuuden tuolle paperinpalalle, vaikka oli äärimmäisen tärkeää, ettei tieto matkasta leviäisi. Temppelin vastustajilla oli tällä hetkellä täysi työ vallananastusyrityksissään, mutta epäilemättä nämä silti kiinnostuisivat kristallin pelastamisesta. Momi oli vaarantanut koko suunnitelman vain oman turhamaisuutensa takia.

”Olimme jo katsoneet sulhasen valmiiksi, kaikki oli lähes järjestetty, kun hyökkäys tapahtui”, rouva Rakel jatkoi.

”Olen pahoillani, etteivät toiveenne toteutuneet”, Sonja sanoi ja tajusi olevansa rehellinen. Hänelle olisi sopinut erinomaisesti, että Momi olisi naitettu johonkin hyvään sukuun. Ainakin kultakutri olisi silloin ollut pois temppelistä, ja

Sonja olisi saanut Bladen kokonaan itselleen.

Ajatus nuorukaisesta sai huokauksen miltei karkaamaan Sonjan huulilta. Kaipaus puristi rintaa, kun hän vain pohtikin, missä Blade sillä hetkellä mahtoi kulkea. Jos kristalli olisi valinnut toisin, Sonja olisi nyt voinut olla Bladen mukana matkalla kohti Tulikristallin temppeliä. Sen sijaan hän oli jumissa Terakonissa keskellä koska tahansa käsille lävähtävää tilannetta. Hän tiesi itse ehdottaneensa muutoksia temppelin toimintaan, mutta nyt hän kaipasi rauhaa ja harmoniaa sekä kaltaistensa seuraa. Rouva Sarisa oli hänen ainoa tuttavansa koko kaupungissa, sillä hän ja lady Camila eivät uskaltaneet tavata kovin usein.

”Sinä tunnet tyttäreni, etkö tunnekin?” rouva Rakel keskeytti Sonjan ajatusten syöksykierteen ja sai hänet säpsähtämään. ”En minä puhu kenellekään, mutta minun on vain saatava tietää.”

Sonja katseli naista, jonka silmäkulmissa huolirypyt syvenivät. Hän ei pitänyt Momista, mutta se ei ollut tytön äidin vika. Toisaalta hän tasapainoili miekanterällä. Hän ei ollut vielä saanut kunnollista jalansijaa Terakonissa, ei löytänyt paikkaansa. Jos kaupungissa alkaisi kiertää huhu, että papittaria oli soluttautunut tavallisen kansan joukkoon, saattaisi miekka kääntyä Sonjaa vastaan.

”Näen totuuden kasvoistasi”, rouva Rakel jatkoi, kun Sonja ei sanonut mitään. ”En halua tietää temppelistä mitään. Kerro vain, onko tyttäreni onnellinen valinnoistaan?”

”Jokainen papitar on onnellinen saadessaan palvella kristallia”, Sonja vastasi viimein. ”Pyydän kuitenkin, että pidätte saamanne tiedon omananne. Temppeli on mennyttä, mutta ei ole syytä vahingoittaa siellä kerran asuneita.”

”Tietenkin”, rouva Rakel vastasi. ”Kiitän sinua viestin tuomisesta. Jos suonet anteeksi, minun on vetäydyttävä lepäämään.”

Aiemmin oven avannut palvelijatar liukui esiin kuin tyhjästä ja viittoi Sonjan mukaansa. Sonja niiasi nopeasti rouva Rakelille ja seurasi palvelijatarta eteishalliin. Kuinka paljon palvelijatar oli kuullut? Saattoiko naiseen luottaa? Sonjaa alkoi kaduttaa, että hän oli edes toimittanut viestin.

Momi onnistui pilaamaan asiat matkojenkin päästä typeryydellään. Se hupakko luuli itsestään liikoja pelkän ylhäisen syntyperän takia.

Sonja astui ulos helottavaan päivään. Jos hän ei olisi tiennyt paremmin, hän olisi väittänyt kesän olevan jo pitkällä. Ilma oli paljon lämpöisempää kuin yleensä tähän aikaan. Pellot olivat kuivia ja maa jopa paikoin halkeillutta. Puhuttiin jo katovuodesta, jotkut sanoivat sen olevan kristallin kosto.

Sonja kosketti paidan alla riippuvaa koruaan. Se lämpeni yhä hänen kättään vasten, kristallia ei ollut täysin menetetty. Tänä iltana hän esittäisi sille rukouksen hedelmällisen maan puolesta. Sitä ennen hänen olisi kuitenkin poikettava torille, sillä hän oli luvannut rouva Sarisalle käydä ostoksilla.

Torilla oli väkeä, vaikka päivä oli vierähtänyt puoleen. Parhaimmat herkut vietiin käsistä jo aamun ensimmäisillä tiimoilla, mutta edelleen kojuissa oli tarjolla yhtä sun toista. Satamaan oli saapunut uusi kauppalaiva edellisenä iltana, mikä näkyi kasvaneena tarjontana. Sonja kierteli kojuja ja keräsi mukaansa muutaman hedelmän ja jäi tutkailemaan tuoreita kaloja. Temppelissä asuessa kalaa oli ollut harvoin tarjolla, vain kevään korvilla saattoivat vartijat nostaa sitä joesta, mutta muuten ruokavalio oli koostunut kasviksista, juureksista ja lihasta. Jälkimmäistäkin oli säännöstelty tiukasti.

Ei Sonjalla nytkään ollut käytettävissä suuria rahasummia, mutta satamakaupungissa kalaa oli tarjolla lähes koko ajan. Meri ei jäätynyt kokonaan edes talvella, joten kalaa pyydettiin ympäri vuodenkierron. Se oli myös halvempaa kuin porsas, härästä nyt puhumattakaan. Makukaan ei ollut hullumpi, mutta ruodoista Sonja ei pitänyt. Niiden nyppiminen oli työlästä ja häntä kauhistutti ajatuskin, että sellainen olisi juuttunut hänen kurkkuunsa. Hänen ensimmäinen lapsuusmuistonsa oli maukas kalapala, jonka ruoto oli jäänyt pistelemään, kun hän oli yrittänyt niellä sitä. Äiti oli hakannut häntä selkään ja lopulta roikottanut jaloista ylösalaisin, kunnes ruoto oli vihdoin irronnut. Puistatus kulki Sonjan kehon läpi, kun hän vain miettikin tapahtunutta. Siitä oli jo aikaa, tarkalleen ottaen 18 kesää. Silti muiston

Maan mahti on murtunut, papittaret kuolleita tai kadonneita ja temppelin vastustajat nousemassa valtaan Terakonissa. Kun Momi ja Senna suuntaavat kohti Tulikristallin temppeliä toiveenaan herättää maakristalli, Sonja yrittää pitää kristalliuskoa hengissä Minolassa.

Pääsevätkö Momi ja Senna tulikristallin luokse pelkkien miesten hallitsemaan temppeliin? Selviytyykö Sonja, kun verkko kiristyy hänen ympärillään?

Tulen tahto on Kristallin lapset -sarjan toinen osa ja jatkaa Maan mahdista alkanutta tarinaa. Uusi painos sisältää myös aiemmin julkaisemattoman novellin.

9 789528 929185